

Драган Станишић

СУЂЕЊЕ
ХАМЛЕТОВИМ
ГЛУМЦИМА

– драма –

ДРАГАН СТАНИШИЋ је рођен 12. маја 1953. године у Београду. Ишао је у Тринаесту београдску гимназију, након чега је дипломирао на Правном факултету у Београду. Студирао је театрологију (последипломске студије) на Факултету драмских уметности у Београду.

Објавио је књигу кратких прича *Мекани часовници* (1988) и романе *Киша њада на Порџобело* (1991) и *Поља јагода* (1995). Члан је Удружења књижевника Србије од 1993. и Удружења драмских писаца Србије од 2000. године.

Радио драма *Ко се плаши Џека Керуака*, у режији Боде Марковића, извођена је на Трећем програму радија, у јануару 1999. године. Друга радио драма, *Ко је следећи*, учествује на међународном фестивалу При Италија у Болоњи 2000. године, такође у режији Боде Марковића.

Драму *Кишини блуз* објавио је у часопису „Звоно” (бр. 10/11, 1997), драму *Прах и магла* у часопису „Књижевна реч” (новембар/децембар 1998), а драму *Ко се плаши Џека Керуака* (адаптација радио драме) у часопису “Театрон” (бр. 110, 2000).

Живи и ради у Београду.

Драган СТАНИШИЋ

СУЂЕЊЕ ХАМЛЕТОВИМ ГЛУМЦИМА
– драма –

ЛИЦА:

МАКС, 50. год., Главни истражни судија у служби Краља Данске
и Великог Инквизитора –

глуми га МИША, глумац једног београдског позоришта

ГУСТАВ, 27. год., Помоћник Главног истражног судије –

глуми га ЗОРАН, глумац истог београдског позоришта

ГЛУМАЦ, 40. год, вођа Глумачке дружине која је извела
представу у Елсинору –

глуми га БАДИ, глумац и редитељ у истом позоришту

ЛЕЛА, Бадијева девојка, 30. год.

МЕСТА РАДЊЕ:

Елсинор, Данска, 1598. Година (Пролог, 1., 2. и 3. сцена)

Београд, Југославија, 1998. година (Међусцена и Епилог)

УВОД

Панџомима.

Два ѓлумца и ѓлумица изводе “Убисџво кнеза Гонѓаѓа”:

Обоа. Улазе лица панџомиме: Краљ и Краљица изражавају џокреџима ѓубав. Она заѓрли њеѓа и он заѓрли њу. Она клекне исѓред њеѓа, као да ѓа уверава о својој ѓубави. Он је џодиѓне и сѓусѓи ѓлаву на њено раме; леѓне на цвеѓни бедем. Она ѓа осѓавља кад види да је засѓао. У џом се џојављује неки човек који скине краљу круну, џољуби је и, наливиши оѓров у краљеве уши, излази. Краљица се враћа, и кад оѓази мрѓвоѓ краља, ѓесѓовима изражава бол. Тровач се враћа, ѓредсѓављајући се да жали краља заједно с њом. Заѓим износе леи. Тровач ѓроси краљицу, дајући јој џоклоне. Изгледа као да се она с џочейѓка ѓнуша ове џонуде и да је ѓроѓив џоѓа; али на крају ѓрихвѓа њеѓову ѓубав. Најзад излазе.

Вилијам Шекспир: *Хамлеѓ*, III чин

ПРОЛОГ

ГЛУМАЦ: Знам, висио сам¹
 У гранама на ветру
 Девет дугих ноћи,
 Прободен копљем
 Посвећен Одину,
 На жртву самом себи
 На оном дрвету
 Што су му корени скривени
 У незнаној нутрини.

1 Одломак из “Старије Еде”, збирке митолошких песама са Исланда

1. ГЕНЕРАЛНА ПРОБА

Соба за саслушавање у подруму замка Елсинор, Данска, лејџа ѓосподнеџ 1598.

Врајџа са десне сџране. Соба нема џрозоре. Зид собе има конценџричне круџове којџ, када се уџаси свејџло, урањају једни у друџе.

Сџрелице џикада на сџолу, за којим седе судски исџражиџељи Макс и Гусџав. Исџред њих, на сџолици, седе Глумац. Сва џројџа су обучена џо џоследњој средњевицевној моди.

Гусџав води зајџсник, док Макс с времена на време џокушава да сџрелицом џоџоди ценџар мејџе на зиду.

ГЛАС: Шта се догодило са данским краљевићем Хамлетом после ноћи у којој је путујућа глумачка дружина у замку Елсинор одиграла представу “Убиство кнеза Гонцага”, испричао нам је Шекспир. Али шта се догодило са глумачком дружином, након одигране представе оне кобне ноћи?

МАКС: Отварам процес у име његовог величанства краља Данске Клаудија и Великог Инквизитора! Изјаве сведока вас терете да сте као вођа глумачке дружине прошле суботе у замку Елсинор извели представу којом сте тешко оклеветали нашег краља Клаудија и краљицу Гертруду, и допринели растројству краљевића Хамлета, који је исте вечери...

ГУСТАВ: Да ставим “инкриминисане вечери”?

МАКС: ...Инкриминисане вечери, врло добро, лишио живота краљевог саветника Полонија, јел ме пратиш, Густаве?

ГУСТАВ: Пијем сваку вашу реч господине Максе!

МАКС: Оптужујем вас за угрожавање реда и мира државе Данске и велеиздају!

ГЛУМАЦ: Ово је забуна, и ви ћете врло брзо...

ГУСТАВ: Поставићемо вам неколико питања, немојте се деранжирати, то је тек реда ради, јер на крају ћете сигурно омастити конопац!

МАКС: Не прејудицирај, Гуси, не прејудицирај!

ГУСТАВ: Омастиће, одмах сам намирисао...

- МАКС: *(Вади њаиуре из дебело̄ досијеа)*
Овде су искази сведока, цитирам: “У завери са краљевићем Хамлетом одиграли сте пантомиму...”
- ГУСТАВ: Инкриминисану пантомиму!
- МАКС: А затим изговорили текст...
- ГУСТАВ: Инкриминисани текст!
- МАКС: Умукни већ једном! Искази друга два глумца тешко вас терете.
(Маше њаиурима)
- ГЛУМАЦ: Могу ли да их видим?
- МАКС: Наравно да не можете. А и боље да не видите какве су гадости испричали о вама, само да спасу своје дупе.
- ГЛУМАЦ: Не верујем! Захтевам да одмах позовете краљевића Хамлета као сведока!
- МАКС: Е па ту је квака. Господин Хамлет је послат у Енглеску да смири нерве, бродом – експресна линија Копенхаген-Брајтон, де лукс категорија, шведски сто, финска сауна – све слепачки.
- ГУСТАВ: А овде, у Елсинору, само се кокају ко жохари, док се ми злопатимо долазећи по овој зими из Града.
- МАКС: Већ имам проширене вене. Простата ми ко кромпир!
- ГУСТАВ: Неко ће то морати да плати!
- ГЛУМАЦ: Али то свакако нећу бити ја!
(Виче)
Јесте ли ме чули: то нећу бити ја!
- ГУСТАВ: Наравно да ћете то бити ви, али то није важно...
- ГЛУМАЦ: Није важно? Тражим обуставу поступка, моментално, нове судије, пороту...
- МАКС: А ми тражимо само мало разумевања!
- ГУСТАВ: Јер ћемо вас брзо и безболно, е сад безболно баш не, извести на прави пут!
- ГЛУМАЦ: Прави пут!? Прави пут?
(Слеђено)
Шта је ово? Дилкарница?
(Смирено)
Добро, хоћете ли ми рећи у чему је моја кривица?
- ГУСТАВ: Могу ја?

МАКС: Добро де.

ГУСТАВ: Видите, господине, кад један од глумаца у вашој представи личи на покојног краља Данске, ми кажемо: “О, како су то fino удесили!” Кад глумица, његова жена у представи, личи на краљицу Гертруду, ми кажемо “Боже, каква коинциденција!”

МАКС: Међутим!

ГУСТАВ: Када трећи глумац отрује покојног краља и притом личи на нашег садашњег краља Клаудија...

МАКС и *(Вичући)*

ГУСТАВ: Онда ту гадно смрди!

ГЛУМАЦ: Омастићу конопац!

ГУСТАВ: Шта сам вам рекао!

МАКС: Крећемо са испитивањем.

ГУСТАВ: Пре тога једно пивце, шефе?

МАКС: Не браним.

(Куцају се)

Ти си моја рука помоћница!

ГУСТАВ: *(Сипавља црне наочари)*

Стараћу се, шефе!

Продоран звук тјрубe са десне сипране.

ГУСТАВ: *(Ућлашено)*

Гласник?!

МАКС: Да, то је он.

Улази кејец-гласник са тјрубом, обучен у одору дворске луде. Носи црне наочари. У руци држи тјроугласицу засипаву на којој су насликане црне наочари. Кејец предаје писмо Максy и излази.

Макс гледа печат на писму, заћим за одлаже на сипо.

ГУСТАВ: Од Великог Инквизитора?

МАКС: А ко би нам други слао љубавна писма?!

ГУСТАВ: Што га одмах не отворите?

- МАКС: Нек се мало кисели.
(Милује њисмо)
(Глумцу)
Спремни? Одговарајте кратко и јасно! А ислеђивање је позориште: час фарса, час драма, најчешће трагикомедија.
(Устајаје)
Tonight show! Ревија, мјузикл, пипинг шоу. Дочарати фантазију и магију...
- ГЛУМАЦ: (За себе)
Ови су луди ко мартовски зечеви. Али... ако хоће игру – добиће је.
(Максу)
Спреман сам господине! Спреман за велике подвиге!
- МАКС: (Дижући очи њрема небу, ширећи руке)
Бог нам га је послао да га изведемо на прави прави пут!
- ГУСТАВ: Јес!
- МАКС: Почињемо! Зашто злоупотребљавате глумачку професију? Зашто не покажете респект према Држави?! Густаве, одсутан си! Густааааав! Густааааав!
- ГУСТАВ: Молим?!
- МАКСА: Оплети сад ти!
- ГУСТАВ: (Избезумљено)
Али шта пише у том јебеном писму?!
- МАКС: Густаааав, унакрсно!!!
- Пауза.
- ГУСТАВ: (Зграби Глумца за ревере)
Зашто не спречавате умножавање зла?
- МАКС: Перманентно!
- ГУСТАВ: Перманентно!
- МАКС: Зашто не поштујете Краља!
- ГУСТАВ: Зашто искрено не верујете у Краља!
- МАКС: Чврсти у тој вери као катедрала!
- ГУСТАВ: Ма бедем, јебло мајку, фортификација!
- МАКС: Али не! То би уништило цивилизацију!
- ГУСТАВ: Разбуцало би је то ко неписмен читанку!

- МАКС: Али не дамо ми хордама дивљака да униште све што је свето!
- ГУСТАВ: Не дамо им да пишају по светињама!
- МАКС: Јер МИ смо ти који одређују шта је свето, а шта није!
Разумете:
(Тихо)
МИ смо Тајни Анђели Чистилишта.
- ГУСТАВ: На крају, бићете нам захвални. Веома захвални. Сузе радоснице кренуће вам уз чело па низ главу!
- МАКС: Али он мисли да смо ми наивни мајмуни!!
- ГУСТАВ: Или полицијске папиге?
- МАКС: Да ли ви мислите да смо ми наивни мајмуни?
- ГЛУМАЦ: Не мислим.
- МАКС: А шта ти мислиш Густаве?
- ГУСТАВ: (Виче)
Хоћете ли коначно да отворите то проклето писмо?
- Макс ломѝ печатѝ и баѝи ѝоѝледа на ѝисмо.*
- МАКС: Велики Инквизитор захтева да се хитно вратимо у Град по инструкције!
- ГУСТАВ: Па што не кренемо?
- МАКС: Нек мало чека.
- ГУСТАВ: Да Велики Инквизитор мало чека?!! Али он никога не чека!
- МАКС: Више ће нас ценити ако чека. И ти би прекинуо сад кад смо се овако лепо разиграли?
- ГУСТАВ: Ако не кренемо одмах – одоше нам главе, шефе.
- МАКС: Опустѝ се, Гус. Размишљај о лепим стварима. Сунце залази иза љупког зеленог брдашцета. Птичице мале умилно цвркућу на гранчици... Локвањи нежни пливају по бистрој речици...
(Певуши)
Хтео бих да дођеш у муслину лаком, док се пурпур сунца бори са облаком...
(Глумцу)
А ти, скоте један безобразни... свињо издајничка... пардон... извињавам се... мали губитак концентрације... А ви, млади господине,
(Заѝрли Глумца очински)

зар не схватате да сте мали зупчаник велике моћне машине?

А позориште?!!

Позориште треба да саучествује у општем просперитету и препороду друштва! Али уместо да будете оруђе система, његова невидљива рука, пазите: акценат је на оном невидљива – да охрабрите народ да трпи јер му може бити још горе, шта ви радите? Ругате се Краљу и Краљици! Тотални аматер!

ГУСТАВ: Тежак бамбус!

МАКС: Брачно стање?!!

ГЛУМАЦ: Неожењен.

МАКС: А шта би вам фалило, са женицом у шетњу после посла, лепо гурате колица, а дечица слатка, са лепим портиклама, баш лепе портикле са зечићима,
(Избацује њредње зубе као зец)
и то двоје, ни мало ни превише...А кад мало поодрасту, тап, треће, и то мушко! Густаве, не забушавај!

ГУСТАВ: Али не може то ко сав остали свет! Лелемуда по целој Данској, оргија и успут зеза Државу.

ГЛУМАЦ: Спава до подне, а после представе пије шампањац из женских чизми!

ГУСТАВ: Тако је!

ГЛУМАЦ: Укратко: свиње!

МАКС: Дабоме да су свиње!

ГЛУМАЦ: Јебу ко коњи, а децу не праве!

МАКС: Има да праве децу! Треба овој земљи војника, сада када силе мрака и безумља стежу обруч! Фортинбрас звецка оружјем на граници, а господин би да зуји по Данској и кока без обавеза!?

ГУСТАВ: Ви сте једна мала заблудела овчица!

МАКС: Коју ћемо ми, миц по миц, назад у тор!

ГЛУМАЦ: Али Богу су драже заблуделе овчице, господо! Бог више воли оне које су се изгубиле, па их сад он враћа на прави пут.

МАКС: Не, него у тор. У тор их враћа.

ГУСТАВ: Шефе, ја ово више нећу да трпим: он нам се не супротставља!

МАКС: Па то је сасвим логично.

ГУСТАВ: Не разумем.

- МАКС: Тип је схватио да је мртав човек, па каже: сад кад сам већ мртав, дај да се мало изезам!
- ГУСТАВ: *(Виче)*
И ми смо мртви, шефе!
- МАКС: Разлог више за зајџбанцију! Објаснићемо Великом Инквизитору да нисмо могли да прекинемо важан део саслушања и он ће разумети.
- ГУСТАВ: Можда сте у праву.
- МАКС: Ти си моја рука помоћница!
- ГУСТАВ: *(Сћавља црне наочари)*
Стараћу се, шефе!
- МАКС: *(Глумцу)*
Него, да знате да сте нам симпатични. Ви сте интелигентни и глупи у исто време. Да ли ви знате шта хоћете?
- ГУСТАВ: Данас људи не знају шта хоће...
- ГЛУМАЦ: Али то хоће одмах.
- ГУСТАВ: Али то хоће одмах.
- МАКС: *(Глумцу)*
Е па нећемо тако, ви му помажете. Ја сам љут.
- ГЛУМАЦ: Омакло ми се.
- МАКС: Ви треба да сте неутрални. Ја се напињем овде из петних жила, а господин подмукло пласира: “Али то хоће одмах”.
- ГУСТАВ: А баш смо се добро захуктали!
- МАКС: Не вреди кад неки само понављају моје речи.
- ГУСТАВ: Није тачно, шефе!
- МАКС: По-нав-љаш-мо-је-ре-чи!
- ГУСТАВ: Чи-ни-вам-се-ше-фе! Питајте човека.
(Глумцу)
Цигарета?
- ГЛУМАЦ: *(Пријављује. Лежерно, Максу)*
Може се рећи да је ваш помоћник претрпео ваш утицај. Неке је речи понављао, рецимо “перманентно”, а неке развијао, ту мислим пре свега на вашу “катедралу”, сећате се, уследило је његово “бедем, фортификација”.

- ГУСТАВ: Бедем, јебло мајку, фортификација!
- ГЛУМАЦ: Исправка: “јебло мајку” је било интерполирано између бедема и фортификације.
- ГУСТАВ: Ако цитирате, а ви ме, очигледно цитирате, цитирајте ме људски!
- ГЛУМАЦ: *(Максу)*
Ваш утицај се осећа и код неких метафора, рецимо, на ваше “наивне мајмуне” узвратио је својим “полицијским папигама”...
- ГУСТАВ: Има ту разлике, папиге су птице! Јесу ли или нису!?
- МАКС: Јесу, Гус...
(Пођајше га по рамену)
Умеш да изненадиш. Ти си мој заменик, моја рука помоћница!
- ГУСТАВ: *(Стјавља црне наочари)*
Стараћу се, шефе!
- МАКС: *(Глумцу)*
Али мој утицај је ипак очигледан, реците само.
- ГЛУМАЦ: Него шта! Мислим, уопште није лако сарађивати у овако деликатним стварима као што су ове. Хоћу да кажем, ви се некако допуњујете, ви се осећате, вас везује дубоко пријатељство!
- МАКС: Поштовање?
- ГЛУМАЦ: Још како!
- МАКС: Струји флуид?
- ГЛУМАЦ: Дефинитивно. Као да видим танку сребрну линију како струји између ваших душа.
- МАКС: Зрачење?
- ГЛУМАЦ: Зрачење које вас спаја и чини вашу ауру још моћнијом.
- МАКС: Победнички тим?
- ГЛУМАЦ: Магнетна поља вам се сливају у једно и ви постајете непобедива екипа! Све пада пред налетима наше момчади!
(Ајлаудира)
Браво!
- МАКС: То је победнички менталитет!
- ГЛУМАЦ: Са победничким осмехом!

- МАКС: Живела акција!
- ГЛУМАЦ: Доле жабокречина! (*Грле се*)
- ГУСТАВ: Шефе, да нас он не зајебава превише?!
- МАКС: Наравно, наравно, али има стила!
(*Пауза*)
Записник, видим, не водиш!
- ГУСТАВ: То је бар лако, имамо их толико на лагеру, наћи ће се неки згодан...
- МАКС: Само промени *сва* имена и датуме, немој ко прошли пут!
- ГУСТАВ: Да искористимо записник са саслушања серијског убице из Остендеа?
- МАКС: Мислим да ће нам више одговарати “Случај Арнесен”.
- ГУСТАВ: Подсетите ме.
- МАКС: Рафинирани тровач. Виртуоз. Четрнаест убистава, четрнаест ремек-дела, филигрански рад, чиста поезија!
- ГУСТАВ: А шта кажете о поноћном монструму Јолу Бритви?
- МАКС: Дајем малу предност Арнесену.
- ГУСТАВ: Ја гласам за Јола Бритву! Каква ширина! Пре подне продавац хризантема, увече клоун у циркусу, а после поноћи пресретао проститутке по улицама!
- МАКС: Кокно их је укупно дванаест.
- ГУСТАВ: Тринаест! Заборавили сте ону последњу, у хаустору.
- МАКС: Рачунао сам је.

ГУСТАВ: А ону под мостом?

МАКС: У праву си! Тринаест.

ГУСТАВ: Имао је лаку руку. Врхунска техника. Рец-сец, готово!

МАКС: Знаш шта, узећемо записник “Бјоркман против државе”; фини политички монстр-процес, суптилно изрежиран, најлепши монстр-процес који је икада вођен. За уџбенике. Како смо били надахнути!

ГУСТАВ: На крају је добио четири смртне казне, од којих је, нажалост, могла да се изврши само једна.

МАКС: Сад га води у тамницу, па да кренемо код Великог Инквизитора.

Густав излази са Глумцем. Макс узима сјрелице иикада и гађа меју. Промашу. Макс излази. После неколико иренушака улази кеџец-гласник, избеумљено ирубети из све снаге.

Зашамњење

2. ГЕНЕРАЛНА ПРОБА (наставак)

Подрум Елсинора.

Макс и Густав се ирипремају за ново саслушање.

Макс има мрежицу на коси.

Узима сјреј за дах и ииџрце двајуи у усја.

ГУСТАВ: Откад смо били код Великог Инквизитора, стално ми се причињава онај одвратни кепец са трубом!

МАКС: Па добро смо прошли!

ГУСТАВ: Мислим да сте шокирали Великог Инквизитора. Знате зашто? Јер је навикао да га се плаше. Много сте ризиковали.

МАКС: Ко не ризикује – ризикује највише!

ГУСТАВ: Велики Инквизитор вас мрзи.

МАКС: Мрзим и ја њега.

ГУСТАВ: Он то зна.

МАКС: Не зна!

ГУСТАВ: Зна!

МАКС: Не зна!

ГУСТАВ: Ја сам му рекао...

МАКС: Молим?

ГУСТАВ: Усро сам се од страха...

Пауза.

МАКС: Како изгледам?

ГУСТАВ: Божанствено, шефе.

МАКС: Јутрос, на Двору, упознао сам шефицу кухиње. Припремила ми је тако добре бризле на жару...

ГУСТАВ: Како изгледа?

МАКС: Тако да би сваки мушкарац пожелео да стави своју виршлу у њену теглицу са сенфом!

ГУСТАВ: А шта кажете за Офелију?

МАКС: Кажем: није за нас месо од фауна! А где сте ви од јутрос?

ГУСТАВ: На сахрани.

МАКС: Каквој сахрани?

ГУСТАВ: Божанственој. Сусед – дуго је боловао, рођаци се огрешили, нико му није долазио, није имао пара за лекове, мученик био и гладан и жедан – али сахрана...

МАКС: ...Божжжжжанствена!

ГУСТАВ: Кад је умро, рођаци се баш показали. Све црне кочије, коњи угланцани, сви по два-три телохранитеља...

МАКС: Знао о чему причаш... све то суптилно, оволики златни ланци на маљавим грудима...

ГУСТАВ: Сељачине! Размећу се парама, а обучени ко папагаји!

МАКС: Бар сте подмирили благоутробије!

ГУСТАВ: Него шта! Наждрали смо се и нациркали! Да је покојник видео какав смо му испраћај организовали, заплакао би од радости.

МАКС: Како да се не расплаче од толике пажње! Ајд сад, доведи ми затвореника, а онда иди по вино, доста ми је ових туборга.

Густав излази. Макс узима сѓрелице и ѓађа меју. Ојетѓ ѓромаши.

Улази Густав са Глумцем.

МАКС: Пошто нам је ово јубиларно, пето саслушање, откључај му окове.

ГУСТАВ: И да хоће, не може напоље: стража је пред вратима, хе хе хе.
(*Откључава окове Глумцу*)

ГУСТАВ: Одох по Црнца.

МАКС: Каквог Црнца?

ГУСТАВ: Црно вино, шефе.

МАКС: Доведи Црнца, само брзо! Ти си моја...шта си ти моја?

ГУСТАВ: (*Сјавља црне наочари*)
...Рука помоћница! Стараћу се шефе!

Густав излази.

МАКС: (*Седа на сјо испред самог Глумца*)
Били сте некако пропштији у почетку... Разумем ја вас, господине, данас таленат више нико не цени. Ја који сам уметник речи, опсенар и мађионичар, морам да се понижавам, да по највећем кијамету долазим из Града у овај проклети Замак, да зарадим коју круну. А вас искрено сажалевам.

ГЛУМАЦ: И имате право. Људи воле глумце само кад могу да их насмеју. Воле лакрдијаше. А они врхунски уметници, попут мене, који их доводе до чисте истине, добијају ногу у дупе!

МАКС: Јер истина боли. Шта ће људима истина која боли? Зар не схватате зашто народ више воли привид од истине?

ГЛУМАЦ: Мислите: зашто свету нудити шатобријан, кад они обожавају телећу главу у шкембету.

МАКС: Папке у сафту!

ГЛУМАЦ: И шта ћете са мном, господине Јохансоне!

МАКС: Ми се познајемо од раније?

ГЛУМАЦ: Дааа... Из крчме која се тада звала "Црвени мачак"... А да ли се ви мене сећате?

Пауза.

МАКС: Од првог часа. Романтична будала из Горњег града!

ГЛУМАЦ: Ви сте опасни, господине Макс. Ваше речи су пуне поезије. А ништа тако не напада здрав разум као Зло које је унутра зло, а споља поезија! То је спирохета која најлакше продре у кору великог мозга.

МАКС: Браво! Ви сте први који је то приметио.

ГЛУМАЦ: Личите ми на Луцифера, господине Максимилијане, веселог, откаченог Луцифера!

МАКС: Па ја можда и јесам Луцифер?! Молим опроштај за онога који воли и познаје игре! А игра мора да узбуђује!
Плес! Румба! Танго аргентино!
Ударце задавати балетански лако, без мржње.
(Са најнежнијим осмехом удара Глумца, који пада на њод)
Све треба чинити опуштено, без притиска, без заслепљености,
ударце задавати са нежношћу,
(Удара ноћом Глумца који лежи),
незаинтересовано, као: боли тебе ... А мој механизам је јасан:
натераћу те да патиш не зато што те мрзим, већ зато да бих
могао лакше да управљам тобом. Слично је са читавим
народима. Јер с народима који пате, најлакше је манипулисати.
Доведи неки народ до највеће и најдубље патње и видећеш
како је лако манипулисати њиме! Постоји читава наука о
управљању људима, капито?

ГЛУМАЦ: (Усџајући)
Покито.

МАКС: Видиш мог помоћника Густава. Дошао је у Град богтепита
одкуд, али зна знање! Одмах се повезао са замљацима, нашао
везе и везице, почео да прави каријеру...

Густав је ушао нешто раније и чуо последње реплике.

ГУСТАВ: Ја каријериста!? Мени иза леђа тако, господине Максе, е па
нисте ни ви без путера на глави! Ко је пре пар година био
организатор оргија са увезеним црнкињама супротног пола у
куплерају “Ружичасти фламинго”, где је и лично узео учешће у
блудодејствовању? Ко је на балу код Лорда Симонсена пишао
у цеп лордовом слуги? Ко је...

МАКС: О бандо малограђанска! О бандо скоројевићка! Па ја уживам
да вас саблажњавам, о бандо! Пишам ја на ваш морал цепног
формата! О духовни евнуси! О ментално импотентни
хуманоиди, таблоиди, андроиди! Густе, забога, наша девиза је:
“Шала, сатира, комика”!

Направи наклон према Густаву и они заједно два њри њакџа.

МАКС: Важно је да постоје игре, не само валцери и кадрили већ и оне суровије...
(Глумцу)
Ми вас учимо животу, ми очекујемо једно велико хвала од вас!
(Тајше за њо образу)

ГУСТАВ: А ако и не кажете хвала, ноу фркс!

МАКС: Одох да пустим певцу крв, па настављамо!

Макс оћћасује мач и излази.

ГЛУМАЦ: Извините за оно малочас.

ГУСТАВ: Ја треба да се извиним!

ГЛУМАЦ: А ко је причао другом иза леђа?

ГУСТАВ: А ко је изазивао пре тога?

ГЛУМАЦ: Чекајте, ја сам тај који треба да се извини!

ГУСТАВ: Не него ја!

ГЛУМАЦ: Обрнуто!

ГУСТАВ: Обрнуто од обрнуто!

ГЛУМАЦ: *(За себе)*
Будала.

ГУСТАВ: *(За себе)*
Пицопевац.

ГЛУМАЦ: *(За себе)*
Сероња.

ГУСТАВ: *(За себе)*
Јебиветар.

ГЛУМАЦ: *(За себе)*
Евнух.

ГУСТАВ: Хоћете да поновите?

ГЛУМАЦ: Ништа нисам рекао.

ГУСТАВ: Рекли сте: евнух. Шта вам то значи – евнух?

ГЛУМАЦ: *(Пауза)*
Куроња.

ГУСТАВ: Јел те?

ГЛУМАЦ: Куроња да, мудроња не.

Улази Макс, закоичавајући ѓаниѓалоне.

МАКС: Црнац је ту, а где је лед?

ГУСТАВ: Заборавио сам!

МАКС: А која је наша девиза?

ГУСТАВ: Пијмо хладно, пишајмо топло!

МАКС: Е па?

Гусѓав излази.

МАКС: И где смо оно стали?

ГЛУМАЦ: *(Прилазећи му)*

Стали смо код пића које се звало Роберт! Да ли сте некад продавали пиће, у бирцузу “Црвени мачак”, пиће од кога је умро мој пријатељ Роберт!

МАКС: Булазниш будало! Не прилази ми!

ГЛУМАЦ: Не булазним, не не. Нешто бисте сипали у старо добро пиво, тако да си после једне кригле могао до миле воље да гледаш како Бог игра билијар у твојој левој ципели, док ти се анђеоске лауте и демонске трубе распрскавају у мозгу попут слатке грмљавине! Пиће се звало Роберт! Јел тако?!

(Полако ѓрисили Макса да седне на сѓолицу на којој је он до малочас седео)

Јел тако, Макс?

МАКС: *(Зблануѓио)*

Можда.

ГЛУМАЦ: ОНО је било сипано у пиво, грешком већа доза, омакло се крчмару, истрага обустављена, зашто? Власник бирцуза истовремено био и полицајац! Појео вук магарца! И ко ће то сад да плати? КО?

Макс ћуѓи, сѓуѓиѓене ѓлаве.

ГЛУМАЦ: Али Макс, ти не смеш да ћутиш, ја хоћу да учествујеш у игри, Макс, хоћу суптилну извештаченост најављивача тачака у неком бољем циркусу, хоћу мало барока у твојим речима, усхићеност жонглера, морбидни хумор кловнова! Ти си инжењер душа, Макс, играч на трапезу! Онај који вешто по коношцу хода над провалијом! Врхунски глумац! Вечерас не импровизујемо, Макс, вечерас играмо игру истине!

Улази Гусѓав. Извуче мач и ѓође ѓрема Глумцу.

- ГУСТАВ: У угао, битанго! Тако. Даћу ти ја игру истине! Навуци те окове! Господине Максе, шта вам је урадио овај злотвор?
(*Сија му чашу воде*)
Сркните мало!
- МАКС: (*Сркне зуйљај, а онда за исљуне*)
Вино је разводњено! Зовите одмах шефа сале!
- ГУСТАВ: Сиром, ошамућен је.
(*Глумцу*)
Злочинче! Средите се господине шефе, ви сте господар ситуације, ви држите све конце у рукама!
- МАКС: (*Мамурно*)
Ја... конце...
(*Тресе главом*)
Да, држим.
(*Усијаје. Сија чашу воде, а онда је просје себи у лице*)
- ГУСТАВ: Како се осећате, шефе?
- МАКС: Рећи ћу ти како се осећам: осећам се јебено!
(*Прилази Глумцу*)
Добро шта ћемо сад?
- ГЛУМАЦ: Нерешено, најправеднији исход!
- МАКС: Сад више нема нерешених резултата. Јел тако Густаве?
- ГУСТАВ: Вау, Вау, Вау!
(*Удара у стомак Глумца. Глумац падне на њод*)
Да се разумемо, ти смеш да учествујеш у игри! Али ти немаш мере!
- МАКС: Ти се подсмехујеш!
- ГУСТАВ: Ти солираш! Зашто солираш, пизда ти матерна, зашто солираш?
- МАКС: Зашто срљаш грлом у јагоде?
- ГУСТАВ: Зашто трчиш ко прасе у сурутку?
- МАКС: Зашто се не понашаш ко сав нормалан свет?
- ГУСТАВ: Зашто не онанишеш редовно?
- МАКС: Зашто не узимаш пилуле за смирење?
- ГУСТАВ: Додуше, ти смеш понекад и да се наљутиш на Краља, али са мером!
- МАКС: Јесмо ли вам дали вентиле за пражњење? Јесмо или нисмо?!

ГУСТАВ: Ал ви бисте нам и душу узели!

МАКС: Шта ћемо с њим?

ГУСТАВ: Ја бих ликвидирао целу екипу! Два реза – три парчета! Нема код мене какићу – пишкићу! Има да се зна – или да дају комаде који људе смирују, да се људи разоноде и забораве на своје муке и проблеме, да људи живе мирно и опуштено ко хипнотисани, а не да излућују намучени народ, да му пуштају буве, народ ко народ, воли да поједе, попије, појебе, није народ крив, криви су ови злочинци што им пуне главу глупостима и подбуњују их ...

МАКС: Стани мало, Густ.

ГУСТАВ: Не могу шефе! Дајте ми овог злочинца на пет минута... Само пет минута!

МАКС: Но но.
(Показује на Глумца)
Посади га на столицу.

ГУСТАВ: (Подиже га на столицу)
Тотално смо га слудели!

МАКС: Нисмо, само је мало деконцентрисан. Зрео је за прву помоћ!

ГУСТАВ: План Бе?

МАКС: Аха.

Густав вади карџоне из џорбе.

МАКС: Јеси ли све понео?

ГУСТАВ: Јесам.
(Показује карџоне на којима џише: ДА, СВАКАКО, ПРИСТАЈЕМ, ХОЉУ...)

МАКС: (Глумцу)
На реду је наш мали квиз! Ја ћу вам постављати питања, а господин Густав ће вам помагати да дођете до тачног одговора. Починемо: Да ли сте сарађивали са непријатељима Данске?
(Густав му џоказује карџицу на којој џише СВАКАКО)
Па читајте молим вас, видите како се трудимо да вам помогнемо! Идемо на лакше питање: Да ли сте шеф неке терористичке организације?

Густав џодиже карџон на коме џише НАРАВНО. Глумца џуџи.

ГУСТАВ: Читај, стоко! Хајдемо: на... на... нара... нара... марш у пизду материну!

МАКС: Даћемо вам још једну шансу: реците шта осећате према Краљу?

Гусџав њодиже, један за дружим, карџоне на којима њише: ПОНИЗНОСТ, ЉУБАВ, ОБОЖАВАЊЕ.

Глумац се не њомера.

МАКС: Не вреди да му помажемо, неће да сарађује.

ГУСТАВ: Никако да схвати, бамбус!

Макс и Гусџав му њриђу сасвим близу. Загледају му се у лице.

МАКС: Није нам ваљда умакао?

ГУСТАВ: Ваљда није.

Шамара Глумца. Глумац њочиње да мрмља, као да се буди из сна.

МАКС: А већ сам помислио да нам је киднуо, Густаве кућо стара!

ГУСТАВ: Ви сте мој учитељ!

МАКС: А ти моја рука помоћница!

ГУСТАВ: *(Стјавља црне наочаре)*
Стараћу се шефе!

Звук њрубе. Гусџав засџаје, укочен.

ГУСТАВ: Опет смо нешто засрали!?

МАКС: Горе главу Густаве! Замисли да нас Велики Инквизитор позива на капуцинер са кроасанима!

ГУСТАВ: Не могу. А вас није страх? Мислим страх од смрти.

МАКС: Смрт је само лоша шала коју је измислио Бог.

ГУСТАВ: Стварно вас питам.

МАКС: Сви смо ми мртви, кажу Арапи, само нас по неком реду сахрањују.

ГУСТАВ: Нисте ми одговорили!.

МАКС: Осећам страх, Густаве. Понекад осећам самртни страх.

Затјамњење

МЕЋУСЦЕНА (ГАРДЕРОБА)

Неколико минутиа након претходне сцене, Бадијева гардероба у једном београдском позоришту, у рано пролеће 1998. године. Пауза је између две пробе.

Стиочић, стиолица, огледало. На стіолу флаша вињака и чаше.

Улазе Бади (који је глумио Глумца), Миша (који је глумио Макса) и Зоран (који је глумио Гусијава). Обучени су као на проби. Бади свима сита пиће у чаше.

Куцају се.

БАДИ За представу “Суђење Хамлетовим глумцима”!
(ГЛУМАЦ):

МИША Е мој Бади, нема краја овим генералним пробама! Мислиш:
(МАКС): ако си аутор текста и режираш, да можеш и душу да нам узмеш.

БАДИ: Не претеруј, Мишо. Данас си био маестралан.

ЗОРАН После оне ситне кинте за припреме, ништа нам није уплаћено,
(ГУСТАВ): Бади, а обећао си...

БАДИ: Радим на томе, Зоки. Разговарао сам са спонзорима. Чим им се одблокира рачун уплатиће нам!

ЗОРАН: Ложи ме, ложи, каљева сам пећ.

МИША: Претешко је ово за данашњу публику. Народ тражи хлеба и игара. Комад треба да буде питак, а ти убацио и жртву Одину и свашта још, додуше сјајно повезано, али није комерцијално. У представи недостаје женска улога, нема секса човече, а то пали.

ЗОРАН: Кад смо код секса, јесте ли приметили колико се писци офирају у својим делима!?

БАДИ: Мрско ми је да кажем, али си у праву.

МИША: На пример?

БАДИ: Достојевски!

ЗОРАН: Знаш, обожавао је проститутке.

- БАДИ: Јер су за њега оличавале жртву, разумеш. У његовим књигама, оне су мученице, жртвују се за породицу, пате, праве су светице. Не капираш ти то.
- ЗОРАН: Јок, твој ујка капира.
- МИША: Знам само да се оженио невинашцетом од двадесет година.
- ЗОРАН: То не оспорава моју теорију!
(*Сиша вињак у чашу и џрџне на екс*)
- БАДИ: Пијеш ко да си шупаљ до колена! Лакше мало!
- МИША: Вајлд је волео младиће... Лепо видиш у “Слици Доријана Греја” како млади Лорд Даглас чека пријатеља на дивану, сав зајапурен од чежње. Па кад описује момка, усне су му као орошене руменим вином и то...
- БАДИ: Керуак је дефинитивно откидао на обојене рибе! Палио се на Мексиканке. У роману “На путу” најбоља јебачина је са Мексиканком.
- ЗОРАН: Ја мислим да је готивио црнкиње. Знаш оне шетње по црначким квартовима, као откида на црни џез, црни свет, црну музику и та срања...

Улази Лела, али је они не џримећују.

- ЗОРАН: А наши писци? Као да наши писци уопште нису усрећивали жене. Срби су, бре, највећи јебачи на свету! Нисмо обдарени ко Чамуге, али нема те принцезе ни баронице која може нашег човека да одбије.
- ЛЕЛА: Једино им одолевају сопствене жене! А ви сте, млади господине, једна обична, мушка шовинистичка свиња!
- ЗОРАН: Ја обичан?
- ЛЕЛА: Не прекидајте ме док вређам!
- БАДИ: Да вас упознам, моја девојка Лела, моје колеге Миша и Зоран.
- МИША: Љубим руке. Oh, quelle est mignon!
- ЛЕЛА: Ласкавац. Мора да сте некад били права опасност за жене.
- БАДИ: И сада је. То није човек, то је хоботница! Своје џиновске пипке прво обавије око жртве,
(*Обџрли Лелу*)
а онда јој полако исисава сокове
(*Љуби је у врати*).
- ЛЕЛА: Како иду пробе?

- БАДИ: Премијера ће бити следеће суботе!
- МИША: Само што нико неће гледати ову представу. Сад кад су у моди комедије или комади који величају националну прошлост, ми радимо интелектуалну камерну представу за београдски чет-сет, човече!
- БАДИ: Али у овом граду још има света који ће ово гледати. Или нема? Нису сви запалили преко црте...За мене је позориште храм културе, чувар духовности једног народа!
- ЛЕЛА: Храм? Смешан си, Бади. Мало пре сам била у вашем тоалету...
- БАДИ: Знам, славине не раде, али зато радијатори цуре...
- ЛЕЛА: А кад сам повукла воду и Нијагарин водопад кренуо према мени, морала сам трчећи да се спашавам!
- ЗОРАН: Значи ви сте Лела...Бади нам је толико причао о вама.
- ЛЕЛА: Извините што сам малопре била груба, али ви мушкарци сте понекад праве торокуше. А што се тиче ваше теорије, у праву сте. Ђура Јакшић, на пример! Селективно: искључиво конобарице!
- ЗОРАН: Како то мислите?
- ЛЕЛА: Ана точи, Ана служи, ал за Милом срце тужи!
- МИША: А Андрић је волео брзе жене.
- ЛЕЛА: Како то мислите "брзе"?
- МИША: Зато што морају да брзо заврше посао, па назад кући, а он онда има времена да пише, пише, пише...
- ЗОРАН: Геније.
- ЛЕЛА: Мени се чини да писци што мање секса имају у животу, више га имају у својој литератури.
- МИША: Кад настављамо генералку?
- БАДИ: Одмах!
- Миша и Зоран излазе.*
- ЛЕЛА: Како иде?
- БАДИ: Супер! Главни спонзор нам банкротирао јуче ујутру! Кад Миша и Зоки сазнају... Џинџер, што ради светло, добио херпез зостер; тип што га замењује баца светло по сцени ко мутав! Март, а престали да греју, пипни радијаторе.
- ЛЕЛА: Што ниси убацио нешто комерцијално?
- БАДИ: На пример?

ЛЕЛА: Мало еротике! Епизода “Злочеста Саманта се враћа у родни град”. Гледај!

Лела хода као по манекенској пистичи, полако скидајући блузу.

БАДИ: А брус?

ЛЕЛА: Ући ће неко! Да напудерисем груди?

БАДИ: Знам нешто готивније – хепенинг, беби, хепенинг.

(Бади узима сиреј)

Да ли ради?

(Проба на руци, офарба цео длан)

Ради!

(Офарба сирејом Лелин сјомак у зелено)

А сад мењамо технику!

(Узима дебели црни фломасјер. Црпа по Лелиним грудима)

Беби, какве су ти боје гаћице?

ЛЕЛА: Светлољубичасте, са флуоресцентним туфнама, које светле у мраку и испуштају звуке ако их пипнеш!

БАДИ: Кажипрстом?

ЛЕЛА: Си!

БАДИ: А који звук?

ЛЕЛА: Овај!

(Имитира фоку)

БАДИ: То личи на фоку.

ЛЕЛА: То и јесте фока.

БАДИ: Да проверимо.

(Клекне испред њених колена и загнури главу у њено крило)

Немаш гаћице!

ЛЕЛА: Маштај мало, Бади! Осети те флуоресцентне туфне...

БАДИ: ...Које светле у мраку и производе.

(Звижди као фока)

ЛЕЛА: Легни на кревет, на леђа. Испружи се. Показаћу ти вежбу за правилно дисање.

БАДИ: Вежба опуштања?

ЛЕЛА: Мффф. Прво удахнеш ваздух, дубоко, а онда га из плућа истиснеш у стомак. Таако. Држиш га ту четири пет секунде па издахнеш. Прија?

БАДИ: *(Вежбајући)*
Аха.

ЛЕЛА: Ту, испод дијафрагме, налази се све што скриваш, Бади. Кад си издахнуо ваздух, насмејао си се, што значи да си скривао свој осмех.

БАДИ: Јебо те, како си погодила?

ЛЕЛА: Пробај још седам-осам пута.

Док је Бади заузет извођењем вежбе дисања, Лела, леђима окренућа публице, поочиње да се шминка. Када најзад покаже своје лице публици, већ је маскирана у мачку: има црне бркове извучене крејоном; на глави јој је шешир са два ситилизована мачја уха.

ЛЕЛА: Ја сам мачка Гризабела! Tonight for you!

Укључује касетофон из кога засирују музика. Кореографска нумера коју она изведе је крајка и ошкочена.

БАДИ: *(Док Лела игра, одушевљено)*
Шта си то од јутрос пушила сестро, дај и мени да пробам!

ЛЕЛА: А сад ћеш ми имитирати миша.

БАДИ: Најбоље имитирам миша кад лежим под палмом пун хашиша!

Лела га ошкоча и седне му у крило. Дућ пољубац. Лела нагло устаје и поочиње да се облачи.

БАДИ: Чекај, шта радиш?

ЛЕЛА: Десет минута је истекло!

БАДИ: Могу ја да одложим пробу.

ЛЕЛА: Не вреди. Злочеста Саманта одлази!

БАДИ: Дођи касније!

ЛЕЛА: Можда касније не постоји...

Бади је пољуби у чело и излази.

ЛЕЛА: ПЕСМА О САДАШЊЕМ МУШКАРЦУ
Где си, Анђеле мој,
И где су они младићи са којима смо желеле
Да имамо децу сјајних бадемастих очију?
Где су нестали?
Да ли су у неким далеким предграђима
Фриска, Мелбурна или Кептауна?
Или су овде, у овом граду,

Али шћућурени у себи,
Као у коцки леда. Хладни.
Потпуно смлављени машинеријом Града.
Зар смо сви погубили наше северњаче
Плешући у моћном блузу челика и новца,
И где нестане занос, то последње уточиште наде?
Можда прави мушкарац лежи под мојим креветом,
Скривен ту годинама, Анђеле,
Чека да дунем прашину са његовог лица,
Чека да га пољубцем пробудим,
А не зна да ЈА у ствари лежим под његовим креветом
И чекам да ОН мене пољупцем пробуди.
Мушкарци.
зар су заборавили бајку о Трноружици?
И тако у чекању нам прође живот,
Живот – наш велики дужник,
Ал дуг ће остати неплаћен.
И преклињем те, Анђеле мој,
Не затварај досије са моји именом,
Иако изгледам мртва, нисам, веруј ми,
И даље обожавам мушмуле,
Хладно јесте, али завукла сам се у своју јазбину,
Заједно са видрама и хрчцима,
Док лимени трамваји звоне у поноћ,
А неон сече небо као лубеницу,
Зато кад седнеш за свој компјутер
И дођеш до мог имена,
Никако не притискај команду ДИЛИТ.
И знај: спасо си ме, Анђеле,
Јер сам поверовала да постојиш,
Да те има.
На крају, морам ти рећи ово:
Пакао је напoкoн припитомљен,
Узми бенцо И одсвирај нам нешто весело,
Сад кад ме више ништа не боли,
Пакао је заиста припитомљен.

Затамњење

3. ГЕНЕРАЛНА ПРОБА (наставак)

Подруми Елсинора. Улазе Макс и Глумац.

МАКС: Данас завршавамо са саслушањем, сутра предајемо извештај господину Краљу ...

ГЛУМАЦ: ...а прекосутра ћу омастити вешала!

МАКС: А што да чекамо до прекосутра, још ноћас ћемо вас ликвидирати!

ГЛУМАЦ: Пре пресуде, логично.

МАКС: Драго ми је да сте почели да размишљате.

ГЛУМАЦ: Висићу?

МАКС: Извесно ћете висити! Јесте ли се икада питали зашто ми Данци казне извршавамо вешањем?

ГЛУМАЦ: Не.

МАКС: Јер смо практичан народ: вешањем приносимо жртву богу Одину, а истовремено вршимо егзекуцију!

ГЛУМАЦ: Знам, висео сам
У гранама на ветру
Девет дугих ноћи,
Прободен копљем
Посвећен Одину,
На жртву самом себи
На оном дрвету
Што су му корени скривени
У незнаној нутрини.

МАКС: *(Айлаудирајући)*
Хоћемо бис!

ГЛУМАЦ: Имирово месо постаде земља,
Крв његова море,
А кости планине.
У небо се лобања претвори,
У шуму се коса праметну.²

2 Одломак из исландске песме.

МАКС: Шта то значи?

ГЛУМАЦ: Постанак света. Значи да је космос настао из жртве, јер су Один и остали богови убили прадива Имира и од његових делова тела хаос претворили у космос. С времена на време, човечанство, да би се подмладило, опет сече сопствене удове, опет приноси жртве. Нека будем принет на жртву, али нека свет буде бољи!

МАКС: Знате да вас сажаљевам. Паметни сте, а несрећни. То изгледа иде заједно. Остали сте сами. Додуше, ваше колеге глумце смо мало пребили на мртво име пре него што су добровољно потписали изјаву против вас, али ако мислите да њих двоје сад не копулирају у некој крчми, варате се!

ГЛУМАЦ: Шта раде?

МАКС: Рабле би рекао: играју се горе леђа – доле леђа. Стари Латини би рекли да коитирају, Немци користе израз – бумсен бумсен...

ГЛУМАЦ: Не верујем вам.

МАКС: Бумсен-бумсен, дефинитивно! Завршили смо истрагу, хоћете ли ви мене нешто да питате?

ГЛУМАЦ: Хоћу. Кад је у људима нестала чежња за правдом и истином?

МАКС: Радо ћу вам одговорити: Како је у људима могло нестати оно чега никада није ни било?

ГЛУМАЦ: Шта хоћете тиме да кажете?

МАКС: Оно што никад није постојало, зар може да нестане?

ГЛУМАЦ: Грешите.

МАКС: Проклети идеалиста, то сте ви. А сад бежите!

ГЛУМАЦ: Убиће ме стража.

МАКС: Стражари су малопре отишли у гарнизон, јер нам се приближава Фортинбрас са војском.

(Скида му окове)

Бежи човече! Што даље од Елсинора!

(Пауза)

А знате зашто вас пуштам? Јер имате наду. А нада чини људе меким. Ви сте безопасни. Само очајници мењају свет. Осим тога, мислим да сте схватили узалудност борбе против фатализма историје, против неумољивог точка који све меље пред собом. Схватили сте узалудност пута који се темељи на Правди, Толеранцији, Племенитости, Доброти... Реците

искрено: чему истрајавати у стварима у којима су сви други одустали? Мање памтите стихове, више учите из живота! Јер живот је...

ГЛУМАЦ: Бедан.

МАКС: Јамачно! Може мали поклон?
(Пружа му црне наочари)

ГЛУМАЦ: Знам шта значе те наочари! Не требају ми.

МАКС: Грешите. Светлост често заслепи човека! Сигурно нећете?

ГЛУМАЦ: Сигурно.

МАКС: У почетку мало жуље, али се човек брзо привикне!

ГЛУМАЦ: Не, хвала.

МАКС: А сад бежите док се Густав није вратио.

Глумац йолази йрема врайиима.

МАКС: *(Извуче мач, йриђе сасвим близу Глумцу и сйави му мач йод жрло)*

А ви стварно помислили да ћу вас пустити без црних наочара!? А зашто, молићу лепо? Ко зна, можда сте ви опасан тип, који је угрозио интересе државе Данске, у колаборацији са страним империјалистичким силама, а ја добар човек који покушава да вас изведе на прави пут? Не бих рекао. Пре ће бити да сте ви мали занесењак, а ја целат, који ће из разлога који ће вам ускоро бити познати, учинити једно добро дело.

(Сйушйа мач у корице и враћа се за сйо не жледајући Глумца. Узима сйрелице йикада и жћа мейу на зиду)

Глумац излази. После неколико йренушјака улази Гусйав.

ГУСТАВ: Где је она битанга?

МАКС: Не знам о коме говорите.

ГУСТАВ: О Глумцу говорим, шта се измотавате!

МАКС: Отишао је.

ГУСТАВ: Где?

МАКС: У непознатом правцу.

ГУСТАВ: Помилован?

Макс одмахује жлавом.

ГУСТАВ: Побегло?

МАКС: *(Одмахује џлавом)*
Ја сам га пустио.

ГУСТАВ: Изгледа да имамо мали проблем.
(Пауза)
Ви сте га пустили?!

МАКС: Јесте, Густаве, ја сам га пустио.

Пауза.

ГУСТАВ: Е па сад више нема зајџбанџије, господине Максе, ја морам да вас пријавим.

МАКС: А коме то?

ГУСТАВ: Његовом краљевском величанству!

Звук џрубе.

ГУСТАВ: Већ су сазнали!? Нећу на точак! Нећу да ме черече!

Улази кејџ-џласник са џисмом. Гусџав џада на колене џред џим.

ГУСТАВ: Ја сам невин, милост! Све ћу признати! Он га је пустио! Он!

Кејџ џа џрескочи и џреда џисмо Максу. Макс џрочииа џисмо.

МАКС: Реците господину Великому Инквизитору да је његов налог о ослобађању окривљеног закаснио: он је већ пуштен на слободу!

Кејџ џа извесно време неџремиџе џосмаџра, наџокон излази.

МАКС: А ти би, Густаве, господину Краљу? А знаш ли ти ко у овој земљи управља из будоара?

ГУСТАВ: *(Пауза)*
То сви знају: Краљица.

МАКС: А не знаш последњу вест?

ГУСТАВ: На шта мислите?

МАКС: Њен обожавани син, краљевић Хамлет, пре једно сат времена вратио се у Елсинор. Лично сам их видео када је ушао у одаје Краљице мајке, која му се обрадовала до неба. Прича се да у градовима кроз које је прошао са својим пријатељем, мислим да га зову Хорацио, народ излази на улице и извикује Хамлетово име.

- ГУСТАВ: Па што ми то одмах нисте рекли!
(Пауза)
И где ћемо ми сад да ударамо на господина Глумца, пријатеља нашег милог краљевића Хамлета!
- МАКС: Не иде.
- ГУСТАВ: Никако не иде. Шта ћемо сад?
- МАКС: Враћам се у Град. Неопажено као куга. Хамлет и Краљица ће врло брзо сазнати за мој поступак. А може се десити да се ускоро изабере нови Велики Инквизитор.
- ГУСТАВ: Дивим вам се, шефе.
- МАКС: Јеси ли најзад схватио шта значи имати праву информацију у правом тренутку?
- ГУСТАВ: Савршено, шефе!
- МАКС: Једнога дана свет ће схватити да онај ко поседује информацију – поседује моћ.
- ГУСТАВ: Обожавам вас, шефе.
- МАКС: (Сјавља црне наочари)
Ти си моја рука помоћница!
- ГУСТАВ: (Сјавља црне наочаре)
Стараћу се, шефе!

Макс и Густав највишају сцену. Макс се враћа на сцену, узима сирелицу и пољага у центар меше. Концентрачни кругови почиње да се крећу као да желе да све усисају у себе.

Затимњење

ЕПИЛОГ

Позоришни ходник, неколико минућа касније. Улазе Миша и Зоран, обучени као Макс и Густав у представи.

- МИША: Знам ко нам је украо кључеве од гардеробе. Палинковић! Стално ми смешта! Сваког јутра са директором иде на доручак. Али ја носим репертоар ове куће, ја сам првак!!!
- ЗОРАН: Смирите се. Шта ће некеме кључеви наше гардеробе?! Неко их случајно покупио.

- МИША: Јеси звао мајстор Жики да дође?
 ЗОРАН: Сад сам му послао поруку на пејдеру.
(Гледа у саџи)
 Прошла поноћ. Нигде никог. Где је Бади?
 МИША: Већ је отперјао са оном његовом.
 ЗОРАН: Кад је генерална?
 МИША: Сутра. Претпремијера прекосутра, биће фрке.
 ЗОРАН: Неће. Ал ако је мајстор-Жика искључио пејдер, мораћу овакав у трамвај!
 МИША: Шта мислиш, ти изађеш, а напољу шеснаести век!
 ЗОРАН: Немој да ме плашиш!

Миша извади из џепа два унучеџа, једну флашицу даје Зорану.

- МИША: *(Наздрављајући)*
 За шеснаести век, што да не! За шеснаести, двадесети, двадесет први, свеједно... Поворке могу да долазе и пролазе, али се суштински ништа не мења... Суштина остаје иста...
 ЗОРАН: То је трагедија.
 МИША: Не, то је историја.

Угаси се свеџло.

- МИША: Нестаде струја!
 ЗОРАН: Као да чујем неке кораке...
 МИША: Сигурно је мајстор Жика...
 ЗОРАН: Не бих рекао... Ово ми личи на нешто друго... Нешто сасвим дугачије...

Оџеџи џишина.

Кораци се џриближавају све више, све злокобнији и злокобнији.

Онда се зачују се џродорни звуци хиљада џтруба, који џтрају све док не насџуџи:

Одџамњење